

2) a) Eftertryckning af böcker. *E. är förbjudet.* — b) Hvad som sålunda blifvit eftertryckt. *E. säljes alltid billigare. Från Brüssel kommer mycket e. af franska böcker.*

EFTERTRYCKA, v. a. 2. Utan tillåtelse låta trycka en bok, skrift, som är utgifven på annan ort och på annor mans förlag. — *Eftertryckande*, n. 4.

EFTERTRYCKARE, m. 5. 1) En, som ofoligt eftertryckt bok, skrift. — 2) En, som gör näringsfång af böckers eftertryckning.

EFTERTRYCKLIG, a. 2. Full af eftertryck, kraftig. *E-t slag. E. örfil. E-a bemödanden. E. tillrättavising, föreställning. E-a klagomål. På ett e-t sätt förhålla någon dess ofog.* — *Syn. Se Duglig.*

EFTERTRYCKLIGHET, f. 5. sing. (föga brukl.) *Se Eftertryck*, 1.

EFTERTRYCKLIGT, adv. På ett eftertryckligt sätt, med eftertryck. — *Syn. Se Kraftigt.*

EFTERTRYCKNING, f. 2. Handlingen, då man eftertrycker böcker.

EFTERTRÄDA, v. a. 2. 1) Följa efter någon, som går förut. *Honom e-de fyra pager. Han e-dades af en man, som . . .* — 2) Följa efter någon in embete, syssla, befattning, uppdrag, arbete, o. s. v. *Hvem har e-dt honom i sysslan, i arbetet? E. någon in en persons ynnest.* — *Syn. (för begge bem.) Efterfölja, Succedera. — Efterträdande*, n. 4.

EFTERTRÄDANDE, a. p. 1. Som efterträder. Brukas ofta substantivt i st. f. *Efterträdare. Den, de e.*

EFTERTRÄDARE, m. 5. — *DERSKA*, f. 1. Person, som skall efterträda eller har efterträdat en annan. — *Syn. Efterföljare, jerska, Successor*

EFTERTRÄNGTA, v. a. 1. På det högsta efterlängta. — *Äfv. Trängta efter. — Efterträngande*, n. 4.

EFTERTRÖSK, m. 2. 1) Eftertröskning. — 2) Hvad som skall eftertröskas eller blifvit eftertröskadt.

EFTERTRÖSKA, v. a. 1. Tröskna något kort efter en större trösk. *Jag har litet säd att e. — Eftertröskande*, n. 4. o. *Eftertröskning*, f. 2.

EFFERTUGGA, v. a. 1. 1) Omtugga något, som blifvit förut tuggadt. — 2) (fam.) *Se Eftersäga. — Äfv. Tugga efter. — Eftertuggande*, n. 4. o. *Eftertuggning*, f. 2.

EFTERTUMLA, v. n. 1. Brukas endast i uttrycket *Komma e-nde*, tumlande följa efter någon. — *Eljest Tumla efter.*

EFTERTÅGA, v. a. 1. Tåga efter någon (trupp eller anförare), som tågat förut. Brukas mest absolut. — *Vanligare Tåga efter. — Eftertågande*, n. 4.

EFTERTÅNKA, v. a. 2. *Se Eftersinna.* — *Äfv. Tänka efter. — Eftertänkande*, n. 4.

EFTERTÄNKANDE, a. p. 1. *Se Eftertänksam.*

EFTERTÄNKLIG, a. 2. *Se Betänklig.*

EFTERTÄNKLIGHET, f. 3. Egenskapen att vara eftertänklig, betänklig.

EFTERTÄNKSAM, a. 2. 1) Som noga eftertänker allt, som skall göras eller sägas. *Han är mycket e. i allt hvad han gör.* — *Syn. Betänksam, Klokt, Förständig.* — 2) Som i sitt sinne noga öfvertänker, eftersinnar, öfverväger, hvad som sker eller skett, säges eller blifvit sagdt. — *Syn. Tänkande, Reflekterande.* — 3) (om sak) Som röjer, tillkännagifver eftertanka. *En e.*

karakter, min, blick. — *Syn. Tänkande, Tankfull.*

EFTERTÄNKSAMHET, f. 3. Egenskapen att vara eftertänksam. — *Syn. Se Eftertanka.*

EFTERTÄNKSAMT, adv. På ett eftertänksamt sätt, med eftertanka. *Tala, handla e. — Syn. Betänksamt, Med eftertanka, Klokt, Förständig.*

EFTERVANDRA, v. n. 1. Vandra efter någon, som gått förut. Nästan endast i part. pres. med verbet *Komma.* — *Eljest Vandra efter.*

EFTERVERLD, f. 2. Menniskor, som födas och lefva efter närvarande tid. — *Syn. Efterkommande (i plur.), Kommande släkten.*

EFTERVIN, n. 3. Ett slags sämre vin, beredd af utpressade vindrufov genom pågjutning af vatten.

EFTERVINTER, m. 2. pl. — *vintrar.* Kalla, vinterliga dagar i början af våren.

EFTERVÄRKA, v. a. 2. Vräka något efter, ofvanpå något, som förut blifvit flyttadt, kastadt, o. s. v. — *Äfv. Vräka efter. — Eftervräkande*, n. 4. o. *Eftervräkning*, f. 2.

EFTERVÄRK, m. 2. Värk efter en operation. — *E-ar*, pl. Värk, hvaraf en barnsängsqrinna plågas efter förlösnigen.

EFTERÅT, adv. 1) Efter den tiden, händelsen. *Kort, lång tid e.* — 2) Efter någon annan, andra. *Frun med barnen kom först och mannen e.* — 3) När någonting redan blifvit slutadt. *Han var bjuden till middagen, men kom icke förr än e.* — *Syn. Efter (adv.), Sedermera.*

EGA, EGARE, m. fl., se *Åga, Ågare*, m. fl.

EGAL, egäl, a. 2. 1) Jemmlig, jemngod. — 2) Likgiltig.

EGALITET, ---ét, f. 3. 1) Likhhet. — 2) Jemmlighet. — 3) Likformighet.

EGEN, egenn, a. 2. neutr. — *et. pl. egna.* 1) Som uteslutande tillhör någon. *Det är hans eget hus, hans e. dotter. Hafva e. gård. Hans e. far har angifvit honom. Jag har sett det med egna ögon. Skrifva något med e. hand. Jag har lemnat det i hans egna händer. Han bär eget hår. Upptaga till eget barn, se Barn. Eget beröm luktar illa. Det är mitt eget fel. Så lydde hans egna ord. Utan all e. förtjenst. Det är hans' e. stil, han har med egen hand skrifvit det. E. nytta, nytta, som man sjelf har af något (bör noga skiljas ifrån Egennytta). Blott söka sin e. nytta. Vara sin e. herre ell. blott sin e., ej bero af någon annan, vara fullkomligt oberoende, sjelfständig. Ordet brukas i denna bem. vanligtvis, för att gifva mer eftertryck åt meningen. — I neutrum nyttjas E. stundom äfv. som substantiv, och betyder då detsamma som Egendom (bem. 1), t. ex.: *Gifva, tillägga, släppa till af sitt eget. Hafva, bruka, nyttja som eget, som sitt eget. Gifva till arf och eget*, gifva en något med full och oinskränkt ägande rätt. — 2) Som företrädesvis utmärker någon eller något. *De egna kännetecken, som tillhöra en sak. Han har ett eget sätt att göra allting, att tala, skrifva, o. s. v. Det är en e. omständighet med den saken. De egna omständigheterna af en sak.* Brukas isynnerhet ofta substantivt i neutrum, t. ex.: *Han har mycket eget i sitt skrifvsätt. Det är honom eget att alltid gå så der, med hufvudet på sned. Det är eget hos en hofman att smickra. Man har anmärkt såsom någonting eget, att . . .* — *Syn. Utmärkande, Särskilt, Synnerlig, Egendomlig, Egenartad.* — 3)*